

[Stats- og udenrigsministeren.]

til samme protokols artikel 3 kan disse maksima kun forøges ved medlemslandenes enstemmige godkendelse.

Det er rigtigt, at disse begrænsninger kun gælder for tildelte styrker, men samtlige tyske styrker vil blive tildelt SACEUR, den øverste kommando for NATO-styrkerne i Europa; der vil ikke være en tysk soldat, der ikke henhører under SACEUR.

I Londonslutakten siges det udtrykkelig, at det tyske forsvarsbidrags størrelse og almindelige karakter skal svare til det bidrag, der var fastsat for EDC, d. v. s. de lige nævnte landstyrker samt visse luft- og søstridskræfter og hverken mere eller mindre.

Hertil kommer, at det i Atlantrådets resolution af 22. oktober 1954 om udvidelsen af SACEURs beføjelser hedder, at alle styrker tilhørende medlemslandene og stationeret i den allierede europæiske kommandos område skal henlægges under den allierede europæiske øverstkommanderendes eller anden behørig NATO-kommandos myndighed og under NATOs militære myndigheders ledelse med undtagelse af de styrker, der er bestemt til forsvar af oversøiske territorier, samt andre styrker, som Den nordatlantiske Traktats Organisation har anerkendt eller vil anerkende som egnede til at forblive under national kommando — jeg beder undskylde, at jeg citerer disse lidt indviklede, langstrakte vendinger, men det er nok så rigtigt at bringe tingene på det rene. Tyskland har ikke oversøiske territorier at forsvare, og der er ikke truffet beslutning om, at tyske styrker skal undtages fra hovedreglen om, at de skal underlægges SACEURs kommando. Sådant beslutning kan kun træffes med enstemmighed. Jeg gentager, at SACEUR er den øverste kommando for NATO-styrkerne i Europa.

Det ville iøvrigt også være en urimelig ordning, at styrker til opretholdelse af indre sikkerhed og politistyrker på det europæiske fastland skulle fastsættes ved aftaler indenfor Den vesteuropæiske Union, såfremt militære styrker skulle kunne opretholdes uden samtykke af nogen art.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen mente ikke, at man skulle tillægge de britiske og amerikanske tilsagn om at opret-

holde styrker på kontinentet nogen betydning, ligesom de allieredes rettigheder i Tyskland efter hans mening var så indskrænkede, at de i realiteten ingen garantier frembød. Indlægget er interessant, og betragtningen er typisk.

I det officielle østtyske dagblad „Neues Deutschland“ for den 20. februar 1955 gives en tale af den østtyske ministerpræsident, Otto Grotewohl, hvori der gives følgende fortolkning af artikel 5 i overenskomsten om forholdet mellem de tre magter og Forbundsrepublikken Tyskland:

„Det betyder altså, at det forbliver derved, at vestmagternes besættelsestropper på tysk jord besidder fuld handlefrihed og kan forlange undtagelsestilstand. Parisaftalerne betyder ikke alene den uindskrænkede og ukontrollerede oprustning af den vestlige del af vort fædreland, men også dets nøje tilslutning til det amerikanske krigspagtsystem og dets besættelse af udenlandske interventionsstridskræfter indtil 1998.“

Det er det modsatte af, hvad det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde. Hvem har nu ret, det ærede medlem hr. Aksel Larsen eller hans partifælle, den østtyske ministerpræsident? Sagen er den ganske enkle, at begge udlægninger af den ændrede Bonn-aftale er lige urigtige, men jeg synes, eksemplet tjener til god illustration af, hvilke midler kommunisterne anvender i deres kampagne mod Tysklandsaftalerne. Passer det bedst i ens kram, siger man, at Tyskland holdes besat indtil 1998, men ved en anden lejlighed, hvor det passer bedre i krammet, siger man, at de allierede tropper slet ikke vil blive i Tyskland. Kan man virkelig i det lange løb tillade sig at argumentere på denne måde i en for hele Europa livsvigtig sag? Jeg vil gerne tage stilling til ethvert sagligt indlæg mod Parisaftalerne, men jeg tror ikke, man kan forlange, at det høje tings medlemmer skal tage stilling til samtlige de påstande, der fremsættes fra kommunistisk side, når de har den karakter af evindelige overdrivelser og lette fordrejninger som de af det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag fremførte.

Det er iøvrigt karakteristisk for det ærede medlem hr. Aksel Larsens omgang med disse anliggender, at han med en flot håndbevægelse afviser et højtideligt britisk til-